

ла въ гѣстѣ облакъ и бърже го пренесла въ Троя, дѣто го сложила при възлюблена та му Елена.

Какъ хищный тѣ звѣрь търси избѣгнѣлыя си ловъ, тѣй Менелай тичалъ изъ войска та; но никой, ни Троенецъ, ни Гъркъ, не могълъ да му каже, какво стана царевичъ тѣ. Тогасъ Агамемнонъ извикалъ съ гласъ, кой то са чувалъ на далечъ: „Чувайте, Гърцы, и вый троенски народы: Менелай побѣди, вый са заклехте; дайте му слѣдователно Елена съ нейны тѣ съкровища, заплатете ёще и данъ на Гърцы тѣ!“ Данайцы тѣ съ въсторгъ чули тѣзи думы, но Троенцы тѣ мълчели. Тѣ мысляли, че Парисъ, като спазенъ отъ богове тѣ, не ё побѣденъ ёще — и борба та изново планѣла.

5. Единоборство между Гектора и Аякса.

Единъ пѣтъ богиня та Паллада Аѣина (Минерва) гледала отъ върхове тѣ на Олимпъ, какъ двама та братѣя, Гекторъ и Парисъ, тичали на бой. Подъ бука на Зевеса срѣшнялъ ъ братъ ъ Аполлонъ, кой то слѣзалъ отъ зѣбчасты тѣ стѣны на Иліонъ, отъ дѣто той управлялъ военны тѣ дѣйствія на Троенцы тѣ, и зель да говори на сестра си: „Защо си толкось ревнива, Минерво? Немѣ, немилосердая, ты се ёще ищешъ да погубишь Троя? Но ты ми са обѣща да не става днесъ рѣшителныя бой! Нека въ друго време свирѣѣе кървавый тѣ бой, ако ты и жестока та Юнона никакъ не рачите да се успокоите, до като не падне Иліонъ!“ Отговорила му Паллада Аѣина: „Нека бѣде по твоему, но какъ ты мыслишь да въспрешъ крѣвопролитіе то!“ — „Ный искамы, отговорилъ Аполлонъ: да възвысимъ ёще повече мѣжество то на Гектора: нека той повика на рѣшително единоборство одного отъ най храбры тѣ гърцы; че да видишь какво ще направѣтъ.“ Богиня та са склонила на туй.

Тѣзи бесѣда на безсмъртны тѣ уразумѣлъ боже-ственный тѣ Геленъ: бърже отишьлъ при Гектора той и му казалъ; „Мѣдрый сыне Пріамовъ, рачишь ли моя